

Paraplyet

ELIN JOHANSSON

PROLOG

Som det traumatiserade offer Olivia är skulle hon nog inte klara att återberätta ett kronologiskt händelseförlopp med korrekta detaljer för brottsnatten. Minnesluckor tränger sig in. Långt från allt var hundra. Men lite minns hon. Nog.

Husets vin höll normal standard.

Hon shottade.

Drack lite av en rosa drink med ett ledsamt paraply.

En man placerade sina händer runt hennes midja, letade med händerna in och under. Kanske var mannen i själva verket någon annan än hon minns. Hon vände sig om och sa ett namn som inte var hennes. Kanske kontrade han då med ett vardagligt och intetsägande namn som vore omöjligt att minnas i efterhand. Måhända var han i sin helhet fullständigt mallförverkligad att han aldrig skulle fastna oavsett namn.

Ungefär det minns hon, huvuddragen. Och hon kan minnas scener från resten av kvällen också om hon vill. Helst vill hon inte.

Men i alla fall.

Brottsnatten var efter en augustikväll. Det var sent i augusti men sommaren ville förbli i staden.

Första scenen minns hon tydligt. Hon sitter tillsammans med Jasmine och Emelie på balkongen. De har kommit för att tjöta skit. Dricka Tre-apor-box och hänga. I högtalarna är Håkan beständig, samma strof går på repeat.

Vad jag bryr mig om nu
är att från samma säng
lyssna till samma regn

Olivia tänkte då på Samir. Det gjorde hon mest hela tiden, med eller utan Håkan fanns Samir bredvid henne. Samir som kittlat hennes maggrop, framkallat en exploderande orkan, en strömvirvel som snärjt sig i henne. Sådan ljuv magi, varje närvarande sekund.

Första gången hon träffade honom var på Andra Lång.

”Det är alltid gött häng här”, hade Jasmine intygat när hon höll upp dörren till Publik.

Olivia var då 19 år, hade precis flyttat till Göteborg från en småstad och ville börja leva. Och i den stunden, då värmen från Publik slog emot henne i dörröppningen förstod hon att detta var livet som väntat henne. Hon ville krama stora gäng, säga ”fan, länge sen” och ”måste hänga igen, snart”.

Samirs gäng kom in sent den kvällen, de kom alltid sent hade hon lärt sig sedan. Jasmine kramade alla i gänget och

när alla ”fan, länge sen” var sagda sträckte Jasmine ut sin arm, lade den om Olivia och sa: ”Detta är Olivia, min bästis sen dagis.”

Olivia nickade, tog en klunk ljummen öl och undrade om det var meningen att hon skulle ta i hand eller hur det funkade egentligen med sådant i storstaden.

En stund in i hänget slog Jasmine till Samir lätt på armen innan hon sa: ”Måste pinka, vaktar du henne?”

Olivia svalde snabbt ljummen öl och mycket oväntat pratade hon sedan oupphörligt. Men inte mycket av det hon sa skulle hon i efterhand analysera till att det var särskilt intressanta saker värda att pratas om.

”Jag pratar för mycket”, hade hon till slut sagt till Samir och låtit luggen lägga sig skyddande över hennes blick.

Samir hade då lutat sig närmare, kanske för att musiken var så hög eller kanske för att han faktiskt ville komma henne nära hade hon tänkt efteråt. Han hade lagt sin hand strax ovanför hennes armbåge med fingertopparna in i huden och viskat nära så läpparna nästan rörde vid hennes örtipp: ”Jag tycker om när du pratar.”

I Olivia föll då känslorna fritt. Orkan. Strömvirvel. Magi.

Så började den. Sagan om Olivia och Samir. Men vid augustikvällen, den sena, då kanske slutet just börjat, för de hade varken setts eller hörts sedan Way Out West.

Olivia tänkte ofta att det nog blivit annorlunda om hon faktiskt följt med på den där efterfesten, eller alternativt sagt någonting om vad hon kände. Inte nödvändigtvis skulle hon behövt lägga fram hela sitt hjärta. Men ge honom någonting, i alla fall någonting han kunde se som anledning att stanna kvar. Istället försvann han i en iscensatt filmsekvens och hon såg på under hela händelseförloppet utan replik i manus.

”Ses vi igen”, frågade han då 3:an närmade sig Kungspport.

Hon skulle fortsätta minnas hans sista ord. För hon stod ensam kvar då vagnen rörde sig vaggande bort i ett Göteborg där festivalfolk höll liv i en tvångsvaken stad. Och hon undrade då hon såg det ske om han, liksom hon, frös bilden. Hoppades han att hon skulle springa efter på samma vis som hon önskade att han skulle rycka i nödbromsen och tvinga upp dörrarna?

Som i filmen skulle de gå bredvid varandra uppför Avenyn. Dimman skulle suddas bort alla andra. Inget skulle finnas bortom den blick som fanns mellan de två. Det andra skulle frysas ute. Och de skulle kika på varandra, då och då. Och de skulle le mot varandra. Känna äntligen. Och sedan skulle de nå Poseidon. Där och då, säkert även senare, skulle han få henne så lätt om han ville ha henne.

Men så blev det aldrig och istället den morgonen stod Olivia ensam kvar vid Kungspport och undrade om Samir lät

blicken ligga kvar ut mot fönstret trots att han inte längre kunde se henne. Hon stannade med sin blick och fortsatte tänka på honom som om han fortfarande fanns precis bredvid och nästan höll hennes hand. Hon skulle fortsätta tänka så om honom, en lång tid senare, att han fanns precis bredvid. För henne skulle det nog aldrig vara över.

Minnena föll liksom över henne den där augustikvällen när Håkans röst letade sig ut på balkongen. Så därför hade hon rest sig upp vill hon minnas, tagit med sig vinglasen, svept innehållet kraftigt och innan hon gick in i lägenheten och lämnade Jasmine och Emelie ensamma hade hon sagt: ”Va fan tjejer, vi kör Bruce istället.”

Vinglasen fylldes sedan oundvikligt på. Boxvin är jökla lurigt på det viset.

Alla tre var redan sminkade men det fylldes likaså. Mer volym, intensitet, allt blev fylligare. Olivia plockade fram klackar, ville ramla stadens gator. För de bestämde att de skulle ut, att de fått en feeling som behövde mer utrymme än en balkong kunde erbjuda.

Och det var nu paraplyet kom med i bilden. Olivias klarblåa, nästan lite mörkt turkosa paraply, det med trähandtag med böj och metallbleck på den långa spetsen. Paraplyet var mycket tjusigt i sin helhet, ett sådant man inte

unnar sig själv utan får av någon annan. Olivia hade fått det av Jasmine och Emelie i inflyttningspresent.

”Du måste ha ett, det regnar alltid i Götet”, hade Jasmine sagt när den konturmässigt inslagna paketen öppnats.

”Ha det med dig överallt, jämt”, lade Emelie till.

”Även om du inte tror att det kommer börja regna ...”

”... så kommer det regna.”

”En Göteborgare går aldrig utan ...”

”... sitt paraply.”

När dörrvakten den augustikvällen som var brottsnatten bad om legitimation tänkte Olivia att kvällen redan där skulle få sitt slut. Hon hade läst på skylten bredvid, 25 år. Men ändå sa dörrvakten: ”Välkommen flickor.”

Olivia blev förvånad, hon som var ung, såg ung ut och var uppenbart berusad. Men dörrvakten drog undan repet och lade samtidigt sin hand vid hennes svank då hon passerade.

Olivia minns scenen då de skulle hänga in sina jackor, för detta skulle egentligen komma att reta henne mer än någonting annat den kvällen.

Garderobstjejen.

Hon som frågade om de ville hänga alla jackor på samma galge och först förstod inte Olivia frågan. Någon rabatt för

skrynkliga jackor skulle de nämligen inte få. Tyst undrade därför Olivia om hon missat en logik.

Hon hade skakat på huvudet åt erbjudandet, istället frågat om hon kunde hänga med sitt paraply på galgen.

”Femtio kronor”, svarade garderobstjejen.

”För paraplyet?”

”Allt löst femtio.”

”Kan du inte bara lägga det på golvet?”

”Vi ansvarar inte för det då.”

”Maktmissbrukare”, hostade Jasmine fram.

Sedan minns Olivia blicken in mot baren. Hon förstod då vilken kvot som var deras att fylla. De skulle exemplifiera det som 35-killarna säger till sina svårövertalade vänner: ”Jo, men det hänger yngre brudar där också.”

Nog den mest kristallklara scenen var första toalettbesöket.

Dörröppnandet.

Örfilen.

En långtradare blinkade helljus.

På väggen läste hon bokstäverna som var skrivna med tusch men i hennes ögon lyste i neon:

We had a promise made
four hands and then away

När hon kom tillbaka till baren lutade hon sig in mellan Jasmine och Emelie och sa: ”Brudar, nu shottar vi.”

Och hon minns att de sedan dansade på det dansgolv som nog egentligen inte existerade. Hon minns därefter händerna runt midjan. En främmande känsla som uppstod, en vuxen mans händer rörde vid henne. Det hade bara hänt en gång tidigare men då var mannen massör och frågade först: ”Vill du jag ska ta rumpan också?”

Mannen på dansgolvet frågade inte först.

Upplevelsen gick inte att ställa bredvid den tidigare erfarenheten, heller inte bredvid erfarenheten av svettiga på gränsen till pojkhänder som letat planlöst över henne. Det uppstod en ny känsla när mannen rörde vid henne och kanske var det därför hon lät det pågå, hon trodde ju samtidigt att mannen visste vad han letade efter.

Facit var dock bistert, han var totalt ovetandes. Men ändå, så idiotiskt sorgligt tänker hon ofta i efterhand, lät hon mannen ändå fortsätta. Hon kunde inte rå för det. Mannen befriade henne på ett vis. För när hon koncentrerade sig på rörelserna i hans händer kunde hon vila från Samir. Hon kunde aldrig annars vila från Samir.

Hon brukade tänka på Samir innan hon skulle somna, visualiserade hans arm istället för huvudkudden. Undrade

vad han skulle berätta för henne, kanske om sin dag eller något från hans barndom. Kanske skulle han dela någonting som var nära. Säga ”jag har aldrig sagt det här till någon förut” men han skulle säga det för att han litade så på henne och han ville att hon skulle veta. Hon tänkte att de skulle vakna på morgonen, närmre och närmre.

Hon tänkte att han ryckt i nödbromsen.

Hon tänkte att hon sprungit efter.

Four hands.

Then away.

Hon drog sig bort från mannen på dansgolvet, tog ett steg framåt och mannen följde. Hon dansade yvigare, dubbelbuggade med Jasmine och Emelie. Och säkert sjöng hon också högre. Mannen följde utan samma intensitet.

Med sina händer tog Olivia sedan tag i hans, föste bort dem uppreparade gånger. Mannen var dock överväldigande enträgen. Sista gången hon tog tag i hans händer höll hon dem ändå kvar bakom ryggen. Som om de två höll händer, bakom hennes rygg. De lekte med varandras fingertoppar. Olivia frös ögonblicket ner i deras händer för hon visste inte då om ögonblicket skulle bli värt att spara.

Sedan vände hon sig om mot mannen.

Vilka namn utbytte de egentligen då?

En drink blev placerad i hennes hand. Hon minns att hon frågade vad den hette men mannen svarade inte. Hon frågade också varför han inte drack något, mannen svarade inte. Hon minns att drinken var starkt och att hon tänkte att drinkar sällan är starka. Mest brukar de smaka soda.

”Jag sa inte att jag ville ha drink”, sa hon då.

”Du såg ut att behöva en”, svarade han.

”För att?”

Han ryckte på axlarna, log lite innan han fortsatte.

”Så du skulle bli mer full.”

Glaset ställde hon på bardisken, paraplyet dinglade på sned innan det föll ner.

”Men vad fan”, sa han och slog ut med händerna.

Hon sa ingenting. Tittade inte bakåt. Men helst ville hon skrika att hon kostar mer än 129 kronor. Dessutom var hon värd så jävla mycket mer.

Vid garderoben igen. Hon såg bortom de stora glasfönstren på ett hårt regn som föll. Ett helt vanligt ordinärt göteborgskt regn skulle hon få lära sig. Sidledes piskade det i vinden.

Hon lade brickan på bänken till en garderobskille som bytts ut mot garderobstjejen.

”Här”, sa han och lade fram hennes skinnjacka.

”Ett paraply också.”

Han vände blicken bakåt, låtsadestittade ned på golvet, skakade sedan på huvudet.

”Klarblått, med trähandtag, det ...”

”Inget paraply”, avbröt han.

”Men vadå?”

”Det finns inget.”

”Men, vadå, har någon ... tagit det?”

Garderobskillen som pratade grov stockholmska svarade då i en långsamt artikulerad mening: ”Brudeeeen. Det regnar ute. Vad tror du?”

Hon gick till läge D. Spårvagnen hade slutat gå och skulle börja gå igen en timme senare. Hon kollade appen för andra alternativ. Förslaget var att åka till Centralstationen, ta pendeln till Kungsbacka, byta, pendeln till Liseberg och sedan gå. Tre timmar skulle det ta. Vilket skämt, tänkte hon.

Längre bort vid toaletterna såg hon flera stå samlade i en halvcirkel. En man bröt sig ur, närmade sig henne och ropade med armarna utsträckta: ”I wanna help you find Jesus in you.”

Hon började gå hem och hon började nyktra till.

Hennes skinnjacka var uppknäppt, det fanns ingen anledning att knäppa den för det skulle inte bidra med några

större under till att hålla henne torr. Skorna bar hon i ena handen, tårna silade mellan vattnet i pölarna och vattnet som forsade mot brunnarna. Voluminös mascara rann ner för kinderna.

Hon tittade bakom sig, ingen var bakom.

En bit framför henne gick en tjej och en kille, hand i hand. Tjejen vilade då och då sitt huvud vid hans axel. Kanske var de flickvän och pojkvän, kanske kände de knappt varandra. Förhoppningsvis hade de utbytt sina rätta namn.

Olivia tänkte att om hon snabbade sina steg kunde hon nå ifatt dem några meter. Så fort hon skulle verkställa sneddade paret över gatan och försvann bort mot Ica Focus.

Hon tittade bakom sig igen, ingen var bakom.

Övergångsstället bredvid henne tickade.

Hon såg bort mot Gårda och mot fönstren med de slarvigt hängda gardinerna och ledsna plastblommorna till rivningshusen hon hade en romantisk tanke att bo i. Hon kunde börja skriva i ett sådant hus. Hon tänkte att förmågan att skriva bodde i ett sådant hus.

Hon tittade mot bron som lämnade en skugga över cykelbanan. Samtidigt vägde hon telefonen i sin hand. Två signaler lät hon gå fram innan hon knäppte av. Hon började gå fortare, allra fortaste. Hörde inget annat än regnet. Tittade bakom, ingen bakom. Gick under skuggan, gick fort. Under

bron ekade signalen och det vibrerade i hennes hand. På skärmen kom WOW-fotot upp då Jasmine hittade Timo i vimlet och placerade en kyss på hans kind.

”Förlåt, jag slant på knappen, jag menade inte ...”

”Har det hänt något”, avbröt Jasmine.

”Nej, nej. Förlåt. Jag är på väg hem, det var inget.”

”Var är du?”

”Under bron, vi kan höras i morgon.”

”Det är lugnt. Emelie snarkar som en tromb, jag kan ändå inte sova. Det blir värre när hon druckit och hon blir så klängig. Är du på spåris?”

”Nej, jag går.”

”Varför?”

”5:an gick inte förrän om en timme typ.”

”Du skulle tagit taxi.”

”Jag tror inte jag har så mycket på kontot.”

”Du skulle ringt, jag skulle fört över.”

”Jag vet, men ...”

”Jag tycker inte du ska gå hem själv.”

”Det är en gång bara, en undantagsgång.”

”Inte igen.”

”Aldrig igen.”

”Tummis?”

”Tummis.”

Ett nytt övergångsställe tickade bredvid Olivia. Visade rött. Hon tittade höger, tittade vänster, tittade höger. Vågade gå, vågade inte stå still.

”Är du vid korset nu”, frågade Jasmine.

”Yes, snart hemma. Vill du sova så kan ...”

”Ge dig, jag är kvar tills du är hemma.”

”Jag går mitt snabbaste, jag tog till och med av mig skorna för att kunna gå snabbare.”

”Crazy, är du barfota?”

”Gött ju.”

”Crazy.”

”Fast jag är pisseblöt. Någon tog mitt paraply.”

”What the fuck?”

”Jag vet, så oschysst.”

”Säkert bruden i garderoben, hon har nog ett helt rum med paraplyer hon inte tar ansvar för.”

”Hon hade gått.”

”Flytt brottsplatsen.”

”Det var någon stockholmsnubbe där.”

”Urk.”

”Jag vet.”

”Jag lovar dig, lägg en iPad och ett paraply bredvid varandra och göteborgaren stjal paraplyet.”

”Men varför just mitt?”

”Typiskt.”

”Jag är ett brottsoffer, ett traumatiserat brottsoffer.”

”Såklart du är.”

”Och vad är det för totalt hjärtlös människa som tar något som inte är ens eget?”

”Det kommer straffa sig.”

”Tror du?”

”Man stjälar ingenting ostraffat. Karma, you know.”

Vill du veta vem som stal paraplyet och varför?

Fortsättningen finns att köpa här: www.seriostofforlag.se